

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ali Hazelwood

Love on the Brain

Copyright © 2022 by Ali Hazelwood

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

LJUBAV i NEURONI

ALI HEJZELVUD

Prevela s engleskog
Nina Goranović

Stela

Za moje *gremse*.

HABENULA: RAZOČARANJE

OVO JE MOJA OMILJENA nebitna informacija na celom svetu: dr Marija Sklodovska Kiri se na svom venčanju pojavila u haljini za laboratoriju.

To je, zapravo, prilično kul priča: prijateljica naučnica ju je spojila s Pjerom Kirijem. Nespretno su priznali da su pročitali radove jedno drugog, flertovali iznad posuda punih tečnog uranijuma i on ju je, u roku od godinu dana, zaprosio. Ali Marija je trebalo da ostane u Francuskoj samo kako bi diplomirala, pa ga je nevoljno odbila da bi se vratila u Poljsku.

Šmrc, šmrc.

Na scenu stupa krakovski univerzitet, zlikovac i nenamerni Kupidon ove priče koji je odbio da Mariji da poziciju na fakultetu zato što je bila žena (baš otmeno, ku). Kretenski potez, znam, ali to je imalo srećne posledice jer je gurnulo Mariju pravo u Pjerove, još uvek neradioaktivne ruke. Ta dva prelepa štrebera venčala su se 1895, a Marija, koja u to vreme nije baš puno zarađivala, kupila je venčanicu koja je bila dovoljno prijatna da se svaki dan nosi u laboratoriji. Moja devojkica je uvek bila praktična.

Naravno, ova priča postaje manje kul ako je premotamo desetak godina unapred, na deo kada je Pjera pregazila kočija i kada je ostavio Mariju i njihove dve ćerke same na svetu. Fokusirajte se na 1906. i tu ćete naći pravu pouku ove priče: verovati ljudima da će ostati pored vas loša je ideja. Na ovaj ili onaj način, oni će otići. Možda će se jednog kišnog jutra okliznuti u Ulici Ru Dufine i njihovu glavu

će smrskati konjska zaprega. Možda će ih kidnapovati vanzemaljci i nestaće u prostranstvu svemira. Ili će možda imati seks s vašom najboljom drugaricom šest meseci pre nego što treba da se venčate, što će vas primorati da otkazete venčanje i izgubite tonu keša na depozite.

Samo je nebo granica, stvarno.

Neko bi mogao reći da je Ku mali zlikovac. Ne shvatite me pogrešno: volim da zamišljam kako se dr Kiri graciozno vraća u Krakov, u stilu *Zgodne žene*, noseći svoju venčanicu–crta–laboratorijsku haljinu, mašući svojim dvema Nobelovim nagradama i vičući: „Velika greška. Velika. Ogromna.” Ali pravi zlikovac, onaj zbog kog je Marija plakala i u kasnim noćnim satima piljila u plafon, jeste gubitak. Tuga. Suštinska prolaznost ljudskih odnosa. Pravi zlikovac je ljubav: nestabilan izotop koji konstantno prolazi kroz spontano nuklearno raspadanje.

I zauvek će ostati nekažnjena.

Znate šta je pouzdano umesto toga? Šta nikada, *nikada* nije napustilo dr Kiri tokom svih godina? Njena znatiželja. Njena otkrića. Njena dostignuća.

Nauka. Sve je u *nauci*.

I zbog toga vrištim kada me *Nasa* obavesti – *Mene! Bi Kenigsva-ser!* – da sam izabrana za vođu razvoja BLINK-a, jednog od njihovih najprestižnijih, neuroinženjerskih, istraživačkih projekata. Vrištim glasno i radosno u mojoj malenoj kancelariji Nacionalnog zdravstvenog instituta bez prozora, u studentskom gradu Betesda. Vrištim zbog fantastične tehnologije za poboljšanje performansi koju ću moći da razvijem, ni manje ni više nego s *Nasinim* astronautima, a onda se prisećam da su zidovi tanki kao papir i da se moj komšija s leve strane jednom zvanično žalio na mene zbog slušanja ženskog alternativnog roka devedesetih, bez slušalica. Zato prislanjam gornju stranu šake na usta, grizem je, skaćem gore-dole što tiše mogu dok pucam od ushićenja.

Osećam se isto kao što zamišljam da se dr Kiri sigurno osećala kada joj je konačno dozvoljeno da se upiše na Pariski univerzitet

kasne 1891: kao da je svet naučnih (po mogućnosti neradioaktivnih) otkrića konačno nadohvat ruke. Ovo je najznačajniji dan u mom životu i početak slavljeničkog vikenda. Najistaknutiji momenti su:

Delim vesti s tri najdraže koleginice, izlazimo u naš uobičajeni kafić, ispijamo nekoliko tura koktela *lemon drops* i na smenu izvodimo urnebesne imitacije one situacije kada nam je Trevor, naš ružni, sredovečni šef, rekao da se ne zaljubimo u njega. (Akademci imaju naviku da gaje mnoge zablude – osim Pjera Kirija, naravno. Pjer ne bi nikada.)

- Menjam boju kose iz roze u ljubičastu. (Moram to da uradim kod kuće, zato što mlađi akademci ne mogu da priušte sebi odlazak u salon; moja tuš-kabina na kraju izgleda kao miks između mašine za šecernu vunu i klanice jednoroga, ali nakon incidenta s rakunom – za koji, verujte mi, ne želite da znate – svakako neću dobiti depozit nazad.)
- Odlazim u *Viktorija sikret* i kupujem set lepog, zelenog donjeg veša, ne dozvoljavajući sebi da osetim krivicu zbog troška (iako je prošlo mnogo godina otkako me je neko video bez odeće i, ako bude po mom, niko i neće još dugo, dugo).
- Skidam plan *Od kauča do maratona* koji sam planirala da započnem i odlazim na prvo trčanje. (Onda šepam nazad do kuće, proklinjući moju preveliku ambiciju, i brzo se spuštam na program *Od kauča do 5K*. Ne mogu da verujem da neki ljudi treniraju *svaki dan*.)
- Pečem poslastice za Finijasa, starog mačka mog podjednako starog komšije, koji često dolazi u moj stan na drugu večeru. (U znak zahvalnosti, cepa moj omiljeni par starki. Dr Kiri je, u svojoj beskonačnoj mudrosti, verovatno bila ljubiteljka pasa.)

Ukratko, provela sam se fantastično. Nisam tužna čak ni kada stig-ne ponedeljak. Sve po starom – eksperimenti, laboratorijski sastanci,

jedenje gotovog obroka *mršava kuhinja* i ispijanje generičke vode *la kroa* za stolom dok pregledam podatke – ali s ponudom za BLINK, čak i ono staro deluje novo i uzbudljivo.

Biću iskrena: bila sam užasno zabrinuta. Nakon što su mi odbijena četiri zahteva za stipendiju za manje od šest meseci, bila sam sigurna da je moja karijera stala – da je možda čak i gotova. Kad god bi me Trevor pozvao u svoju kancelariju, srce bi mi se uzlupalo, dlanovi oznojili i bila bih sigurna da će mi reći da moj godišnji ugovor neće biti obnovljen. Poslednjih par godina, otkako sam završila doktorat, nisu bile preterano zabavne.

Ali s tim je završeno. Ugovor s *Nasom* je prilika za građenje karijere. Na kraju krajeva, izabrana sam nakon nemilosrdnog procesa selekcije, pored zlatnih momaka poput Džoš Martina, Henka Malika, čak i Jana Vanderberga, užasnog tipa koji pljuje po mojim istraživanjima kao da je to olimpijski sport. Imala sam svoje zastoje, više njih, ali nakon što sam već skoro dve decenije opsednuta mozgom, evo me: vodeća neuronaučnica na BLINK-u. Dizajniraću opremu za *astronaute*, opremu koju će oni koristiti u *svemiru*. Ovo je način na koji ću pobeći iz Trevorovih lepljivih, seksističkih kandži. Ovo će mi obezbediti dugoročni ugovor i sopstvenu laboratoriju, sopstveno istraživanje. Ovo je prekretnica mog profesionalnog života – što je, iskreno, jedina vrsta života koja mi je bitna.

Nekoliko dana sam ushićena. Oduševljena. Ushićeno sam oduševljena.

Onda, u ponedeljak u četiri sata i trideset tri minuta po podne, moj imejl signalizira da mi je stigla poruka od *Nase*. Čitam ime osobe koja će voditi BLINK sa mnom i odjednom više nisam ništa od toga.

„SEĆAŠ LI SE Levija Vorda?”

„*Je l' nešto gori – uh?*” Preko telefona, Mareikin glas je promukao i pospan, prigušen lošim signalom i velikom udaljenošću. „Bi? Jesi ti? Koliko je sati?”

„Osam i petnaest u Merilendu i...” Brzo računam vremensku razliku. Pre nekoliko nedelja Reike je bila u Tadžikistanu, ali sada je u... Portugalu, možda? „Dva ujutro po tvom vremenu.”

Reike gunda, stenje, reži i proizvodi čitav niz drugih zvukova koji su mi i više nego poznati zato što sam delila sobu s njom prve dve decenije naših života. Zavaljujem se na kauč i čekam da završi pre nego što pita: „Ko je umro?”

„Niko nije umro. Dobro, sigurna sam da je *neko* umro, ali niko koga mi poznajemo. Jesi li stvarno spavala? Jesi li bolesna? Treba li da doletim?” Iskreno sam zabrinuta što moja sestra nije u klubu, što ne pliva gola u Sredozemnom moru ili što se ne veseli u društvu veštaca čije je prebivalište u šumama Pirinejskog poluostrva. Spavanje noću ne liči na nju.

„Ne moraš. Ponovo mi je ponestalo novca.” Zeva. „Dajem privatne časove bogatim, razmaženim portugalskim dečacima dok ne zaradim dovoljno da odletim za Norvešku.”

Znam da je bolje da ne pitam *Zašto u Norvešku?* jer bi Reikin odgovor bio samo *Zašto ne?*. Umesto toga kažem: „Treba li da ti pošaljem nešto novca?” Nisam baš puna para, posebno nakon mojih slavljeničkih dana (kako se ispostavilo preuranjenih), ali mogu da uštedim nekoliko dolara ako vodim računa. I ako ne jedem. Par dana.

„Ne moraš, roditelji derišta plaćaju dobro. Uh, Bi, juče je dvanaestogodišnjak pokušao da mi pipne sisu.”

„Odvratno. Šta si uradila?”

„Rekla sam mu da ću mu odseći prst, naravno. U svakom slučaju – čemu dugujem zadovoljstvo zbog ovako brutalnog buđenja?”

„Žao mi je.”

„Ne, nije.”

Smejem se. „Ne, nije.” Koja je poenta deljenja sto posto svog DNK s drugom osobom ako ne smete da je probudite zbog hitnog razgovora? „Sećaš li se istraživačkog projekta koji sam pominjala? BLINK?”

„Onaj koji vodiš? *Nasa*? Gde koristiš svoju fensi moždanu nauku da napraviš fensi šlemove i učiniš fensi astronaute boljim u svemiru?”

„Da. Tako nekako. Kako se ispostavilo, nije baš da ga vodim koliko vodim s još nekim. Sredstva dolaze od NZI-ja i *Nase*. Posvađali su se oko toga koja bi agencija trebalo da bude glavna i na kraju

odlučili da imaju dvojicu vođa.” Krajičkom oka primećujem blesak narandžaste – Finijas, leškari na simsu mog kuhinjskog prozora. Puštam ga unutra uz par češkanja po glavi. Zaljubljeno mjauče i liže mi ruku. „Sećaš li se Levija Vorda?”

„Je li to neki tip s kojim sam se zabavljala i koji pokušava da kon-taktira sa mnom zato što ima gonoreju?”

„Uh? Ne. On je neko koga sam upoznala na postdiplomskim studijama.” Otvaram kredenac u kom držim *viskas*. „Bio je peta godina i završavao je doktorske studije inženjeringa kada sam ja počela.”

„Guzica Vord!”

„Da, on!”

„Sećam se! Zar on nije bio, kao... Zgodan? Visok? Dobro građen?”

Suzdržavam osmeh dok sipam hranu u Finijasovu posudu. „Ni-sam sigurna kako se osećam zbog činjenice da je jedina stvar koje se sećaš o mom neprijatelju s postdiplomskih to da je visok metar i devedeset tri.” Sestra dr Marije Kiri, renomirana lekarka Bronjislava Dluska i prosvetna aktivistkinja Helena Zalajova ne bi to nikada zapamtile. Osim ako nisu bile pohotne devojke poput Reike – u tom slučaju apsolutno bi.

„I toga da je dobro građen. Trebalo bi da budeš ponosna na moje slonovsko pamćenje.”

„I jesam. U svakom slučaju, rečeno mi je ko će biti *Nasin* vođa za ovaj projekat, i...”

„Nema šanse.” Reike mora da je sela. Njen glas je iznenada kristalno jasan. „Nema šanse.”

„Ima šanse.” Slušam sestrino manijakalno, razdragano gakanje dok bacam praznu kesicu. „Znaš, mogla bi barem da se foliraš da ne uživaš previše u ovome.”

„Oh, mogla bih. Ali hoću li?”

„Očigledno ne.”

„Jesi li plakala kada si saznala?”

„Ne.”

„Jesi li udarala glavom u sto?”

„Ne.”

„Ne laži me. Imaš li čvorugu na čelu?”

„... Možda malu.”

„Oh, Bi. Bi, hvala ti što si me probudila da bi podelila ovako izvanredne vesti. Zar nije Vord tip koji je rekao da si ružnjikava?”

Nije nikada, barem ne tim rečima, ali se smejem toliko glasno da mi Finijas upućuje zaprepašćen pogled. „Ne mogu da verujem da se *toga* sećaš.”

„Hej, to sam mu mnogo zamerila. Ti si tako zgodna.”

„To kažeš samo zato što izgledam isto kao ti.”

„Ma daj, nisam ni primetila.”

To svakako nije potpuno tačno. Da, Reike i ja smo obe niske i sitne. Imamo iste simetrične crte lica i plave oči, istu ravnu, tamnu kosu. Ipak, davno smo prerasle našu fazu *zamka za roditelje* i s dvadeset osam godina niko ne mora da se muči da bi primetio razlike. Ne kada je moja kosa poslednje decenije bila raznih nijansi pastelnih boja, da ne pominjem moju ljubav prema pirsinzima i ponekoj tetovaži. Reike, sa svojom željom za lutanjima i umetničkim sklonostima, pravi je slobodan duh porodice, ali se ona nikada nije trudila da njen modni stil bude u skladu s tim. I tu ja, navodno dosadna naučnica, stupam na scenu da to nadoknadim.

„Pa, je l' to on? Onaj koji me je indirektno uvredio?”

„Da. Levi Vord. Jedan jedini.”

Sipam vodu u posudu za Finijasa. To i nije bilo *baš* tako. Levi me nikada nije eksplicitno uvredio. S druge strane, indirektno...

U drugom semestru postdiplomskih studija držala sam svoju prvu naučnu prezentaciju i shvatila sam je veoma ozbiljno. Zapamtila sam ceo govor, prepravila prezentaciju u Pauer pointu šest puta, čak sam se i pomučila oko izbora savršene odevne kombinacije. Na kraju sam se obukla lepše nego inače, i Eni, moja najbolja prijateljica s postdiplomskih, imala je dobronamernu, ali neuspešnu ideju da navede Levija da mi udeli kompliment.

„Zar Bi danas ne izgleda posebno lepo?”

To je verovatno bila jedina tema za razgovor koju je mogla da smisli. Na kraju krajeva, Eni je uvek brbljala o tome koliko je on

misteriozno zgodan, tamne kose, širokih ramena i s tim svojim interesantnim, neobičnim licem; koliko je priželjkivala da prestane da bude tako rezervisan i da je pozove da izađu. Samo što Levi nije delovao zainteresovano za razgovor. Pomno me je proučavao prodornim zelenim očima. Nekoliko trenutaka je piljio u mene, od glave do pete. I onda je rekao...

Ništa. Apsolutno ništa.

Samo je napravio ono što je Tim kasnije opisivao kao „zgrožen izraz lica” i izašao iz laboratorije uz stegnuto klimanje glavom i nula komplimentata – čak i bez onog lažnog. Nakon toga, postdiplomci – vrhunska septička jama tračeva – učinili su svoje i priča je poprimila sopstveni život. Studenti su pričali da je povratio po mojoj haljini; da me je na kolenima molio da stavim papirnu kesu na glavu; da je bio toliko užasnut da je pokušao da očisti svoj mozak tako što je popio izbeljivač i zbog toga završio s nepopravljivim neurološkim oštećenjima. Trudim se da ne shvatam sebe previše ozbiljno i donekle je bilo zabavno biti deo šale, ali su tračevi bili toliko divlji da sam počela da se pitam da li sam stvarno odvratna.

Ipak, nikada nisam krivila Levija. Nikada mu nisam zamerila što je odbio da dozvoli da ga nateraju da se pretvara da sam mu privlačna. Ili... Barem, ne odbojna. Na kraju krajeva, uvek je delovao kao baš muževan muškarac. Drugačiji od momaka koji su me okruživali. Ozbiljan, disciplinovan i pomalo zamišljen. Snažan i talentovan. Alfa, šta god to značilo. Devojka s pirsingom septuma i plavom ombre kosom ne bi odgovarala njegovim idealima kako lepe dame treba da izgledaju i to je u redu.

Ono što zameram Leviju jeste drugo ponašanje tokom godine kada smo se preklapali. Kao, na primer, činjenicu da se nikada nije potrudio da me pogleda u oči kada sam pričala s njim, ili što je uvek pronalazio izgovor da ne prisustvuje naučnom klubu kada je bio moj red da izlažem. Zadržavam pravo da se ljutim zbog toga što je nestajao iz grupnog razgovora onog momenta kada bih se ja pojavila, što je toliko smatrao da nisam vredna njegove pažnje da mi nikad nije rekao *ćao* kada bi ušao u laboratoriju, zbog toga što sam

ga hvatala da pilji u mene napetim, nezadovoljnim izrazom lica, kao da sam neka tajanstvena grozota. Zadržavam pravo jer je, nakon što smo se Tim i ja verili, Levi odveo Tima u stranu i rekao mu da može da nađe mnogo bolju od mene. Ma daj, ko to još *radi*?

Najviše od svega, zadržavam pravo da ga prezirem zbog jasnog stavljanja do znanja da misli da sam osrednja naučnica. Ostalo sam mogla lako da zanemarim, ali nedostatak poštovanja prema mom radu... Zbog toga ću zauvek oštriti moju sekiru.

To jest, dok je ne zabodem u njegove prepone.

Levi je postao moj zakleti neprijatelj jednog četvrtka u aprilu, u kancelariji moje mentorke za doktorat. Samanta Li je bila – i još uvek jeste – bomba kada je u pitanju neuroslikanje. Ako postoji način proučavanja mozga živog čoveka bez otvaranja lobanje, Sem je to ili osmislila, ili usavršila. Njeno istraživanje je briljantno, dobro plaćeno i prepliće dosta različitih disciplina – otuda raznolikost doktoranada kojima je ona mentor: kognitivni neuronaučnici kao ja, zainteresovani za proučavanje osnova neuralnog ponašanja, ali i kompjuterski naučnici, biolozi, psiholozi. Inženjeri.

Levi se izdvajao i u haosu gužve u Seminoj laboratoriji. Imao je talenat za rešavanje problema koji su se Samanti dopadali – oni koji neuroslikanje podižu na nivo umetnosti. Na prvoj godini je uspeo da nađe rešenje koje je celu deceniju zbunjivalo postdoktorande i da napravi prenosnu mašinu za infracrvenu spektroskopiju. Do treće je napravio revoluciju u laboratorijskoj analizi podataka. U četvrtoj je napisao *naučnu* publikaciju. I u petoj, kada sam se ja pridružila laboratoriji, Sem nas je oboje pozvala u svoju kancelariju.

„Postoji neverovatan projekat koji sam želela da pokrenem”, rekla je svojim uobičajenim entuzijazmom. „Ako uspemo da ga pokrenemo, to će promeniti celu scenu ovog polja. I zbog toga mi treba da moja najbolja neuronaučnica i moj najbolji inženjer sarađuju na tome.”

Bilo je vetrovito, rano prolećno popodne. Dobro se sećam zato što je to jutro bilo nezaboravno: Tim na jednom kolenu, usred laboratorije, prosi me. Malo teatralno i ne baš u mom fazonu, ali neću se žaliti, ne kada je to značilo da neko želi da stoji uz mene zauvek. Tako da sam ga pogledala u oči, zadržala suze i rekla da.

Nekoliko sati kasnije osetila sam kako me verenički prsten bolno grebe po dlanu stisnute pesnice. „Nemam vremena za saradnju, Sem”, Levi je rekao. Stajao je što je dalje mogao od mene, a ipak je uspeo da ispuni malu kancelariju i postane centar gravitacije. Nije se udostojio ni da me pogleda. Nikada to nije radio.

Sem se namrštila. „Pre neki dan si rekao da pristaješ.”

„Pogrešno sam se izrazio.” Njegov izraz lica bio je nedokučiv. Beskompromisan. „Izvini, Sem. Samo sam previše zauzet.”

Pročistila sam grlo i napravila par koraka prema njemu. „Znam da sam ja samo student prve godine”, počela sam smireno, „ali ja mogu da odradim moj deo, obećavam. I...”

„Nije do toga”, rekao je. Njegove oči su nakratko pogledale moje, zelene i crne i olujno hladne, i na trenutak je delovao kao da se zaledio, kao da ne može da skrene pogled. Moje srce je poskočilo. „Kao što sam rekao, sada nemam vremena da uzimam nove projekte.”

Ne sećam se zašto sam sama izašla iz kancelarije, niti zašto sam odlučila da ostanem odmah ispred. Rekla sam sebi da je to u redu. Levi je samo zauzet. Svi su bili zauzeti. Naučni krug nije bio ništa drugo do gomila zauzetih ljudi koji zauzeto trče unaokolo. I ja sam bila veoma zauzeta, Sem je bila u pravu: bila sam jedna od najboljih neuronaučnica u laboratoriji. I sama sam imala mnogo posla.

Dok nisam načula Semino zabrinuto pitanje: „Zašto si se predomislio? *Ti* si rekao da će ovaj projekat biti pun pogodak.”

„Znam. Ali ne mogu. Žao mi je.”

„Šta ne možeš?”

„Da radim s Bi.”

Sem ga je pitala zašto, ali nisam ostala da čujem odgovor. Jurenje bilo koje vrste postdiplomskog obrazovanja zahteva zdravu dozu mazohizma, ali povlačim crtu kod ostajanja dok me neko pljuje kod šefa. Odjurila sam i do sledeće nedelje, kada sam čula Eni kako veselo brblja o tome da se Levi složio da joj pomogne u njenom diplomskom projektu, prestala sam da lažem samu sebe.

Levi Vord, Njegovo Vordovsko Guzičanstvo, dr Guzica Vord, prezirao me je.

Mene.

Konkretno mene.

Da, bio je ćutljiva, tmurna, zamišljena planina od čoveka. Čuvao je privatnost i bio introvertan. Rezervisan i povučen. Nisam mogla da zahtevam da mu se dopadam i nisam imala ni nameru da to radim. Ali bio je uljudan, pristojan, čak i prijateljski nastrojen sa svima ostalima i mogao je da se potruđi da bude takav i sa mnom. Ali ne – Levi Vord me je očigledno prezirao i s takvom mržnjom...

Pa nisam imala drugog izbora nego da i ja njega mrzim.

„Jesi li tu?“, Reike pita.

„Jesam“, mrmljam. „Samo razmišljam o Leviju.“

„Znači i on je u *Nasi*? Usuđujem li se da se nadam da će biti poslat na Mars da pokupi *Kjuriositi*?“

„Nažalost, ne pre nego što završi vođenje mog projekta.“ Proteklih nekoliko godina, dok se moja karijera borila za vazduh kao nilski konj s apnejom u snu, Levijeva je napredovala – iritantnom merom. Objavio je interesantne naučne radove, dobio ogromnu stipendiju Ministarstva odbrane i sudeći po imejlu koji je Sem svima poslala, dospeo na *Forbsovu* listu 10 mlađih od 40 u kategoriji naučnika. Jedini razlog zašto sam uspevala da podnesem njegov uspeh a da ne nabodem samu sebe jeste taj što su se njegova istraživanja sve više udaljavala od neuroslikanja. To je činilo da ne budemo konkurencija i dozvolilo mi da samo... Nikada ne razmišljam o njemu. Odlična caka koja je fantastično funkcionisala – do danas.

Iskreno, jebeš danas.

„Još uvek neizmerno uživam u ovome, ali ću se potruditi da budem sestra i da saosećam. Koliko si zabrinuta što ćeš raditi s njim na skali od jedan do teško dišem u papirnu kesu?“

Prosipam vodu koja je ostala u Finijasovoj posudi u saksiju belih rada. „Mislim da to što moram da radim s nekim ko misli da sam sranje naučnica garantuje barem dva inhalatora.“

„Ti si fantastična. Ti si najbolja naučnica.“

„Jao, hvala ti.“ Biram da verujem da to što Reike astrologiju i kristaloterapiju stavlja pod etiketu „nauka“ samo malo umanjuje vrednost komplimenta. „Biće užasno. Najgore. Ako je imalo onakav kakav je bio, ja ću... Reike, je l' ti to piškiš?“

Trenutak ispunjen zvucima curenja vode. „... Možda. Hej, ti si ta koja je probudila mene i moju bešiku. Molim te nastavi.”

Smejem se i odmahujem glavom. „Ako je imalo onakav kakav je bio u Pitu, biće noćna mora raditi s njim. Plus, biću na njegovom terenu.”

„Tačno, zato što se seliš u Hjuston.”

„Na tri meseca. Moja asistentkinja u istraživanju i ja krećemo sledeće nedelje.”

„Ljubomorna sam. Biću zaglavljena ovde u Portugalu ko zna koliko dugo dok me pipkaju kopije Džofrija Barateona koje odbijaju da nauče šta je konjunktiv. Trulim, Bi.”

Nikada neće prestati da me zbunjuje to koliko smo drugačije Reike i ja reagovale na to što su nas tokom detinjstva bacali kao gume-ne loptice, pre i posle smrti naših roditelja. Skakale smo od jednog člana familije do drugog, živele u desetak različitih država i sve što Reike želi je... Da živi u još *više* država. Da putuje, vidi nova mesta, iskusi nove stvari. Kao da je žudnja za promenom duboko urezana u njen mozak. Spakovala se onog dana kada smo završile srednju školu i poslednju deceniju krčila je svoj put kroz kontinente, žaleći se da joj je dosadno nakon nekoliko nedelja na istom mestu.

Kod mene je suprotno. Ja želim da pustim korenje. Da imam sigurnost. Stabilnost. Mislila sam da ću to dobiti s Timom, ali kao što sam rekla, oslanjanje na druge je rizičan posao. Trajnost i ljubav očigledno nisu kompatibilne, tako da se sada fokusiram na karijeru. Želim trajnu poziciju kao naučnica NZI-ja i to što sam dobila BLINK, odlična je odskočna daska.

„Znaš šta mi je upravo palo na pamet?”

„Zaboravila si da pustiš vodu?”

„Ne mogu da puštam vodu noću – bučne evropske cevi. Kada je pustim, komšija mi ostavlja pasivno-agresivne poruke. Ali saslušaj me: upoznala sam tipa iz Hjustona pre tri godine, kada sam provela leto berući lubenice u Australiji. On je bio haos. I bio je sladak. Kladam se da mogu da pronađem njegovu imejl-adresu i da ga pitam da li je slobodan...”

„Ne.”

„Imao je stvarno lepe oči i mogao je jezikom da dodirne vrh nosa – to može samo, tipa, deset posto populacije.”

Pravim mentalnu belešku da kasnije proverim da li je to tačno. „Idem tamo da radim, ne da se zabavljam s nos-jezik tipom.”

„Možeš i jedno i drugo.”

„Ja se ne zabavljam.”

„Zašto?”

„Znaš zašto.”

„Zapravo, ne znam.” Reikin ton dobija uobičajeno tvrdoglavu notu. „Slušaj, znam da poslednji put kada si se zabavljala...”

„Bila sam verena.”

„Ista razlika. Možda nije sve prošlo kako treba” – podižem jednu obrvu na najeufemističniji eufemizam koji sam ikada čula – „i želiš da se osećaš bezbedno i da praktikuješ održavanje svojih emotivnih granica, ali to ne sme da te spreči da ikada više izađeš na sastanak. Ne možeš da staviš sva svoja jaja u korpu nauke. Postoje i druge, bolje korpe. Kao na primer korpa seksa, korpa vaćarenja, korpa puštanja-da-momak-plati-tvoju-skupu-vegansku-večeru i...” Finijas bira baš taj momenat da glasno mjaukne. Blagosloven bio njegov mali mačkasti tajming. „Bi! Jesi li ti to nabavila mače o kojem si pričala?”

„Komšijin je.” Naginjem se da ga pomazim, tih znak zahvalnosti zbog ometanja moje sestre usred njene propovedi.

„Ako ne želiš da se zabavljaš s nos-jezik tipom, barem nabavi prokletu mačku. Već si izabrala ono glupo ime.”

„Mjaurija Kiri je odlično ime – i ne.”

„To je tvoj san iz detinjstva! Sećaš li se kada smo bile u Austriji? Kako smo igrale igricu *Hari Poter* i tvoj patronus je uvek bio mače?”

„A tvoj je bio grudvasta riba.” Smejem se. Zajedno smo čitale knjige na nemačkom, samo nekoliko nedelja pre nego što smo se od mamine rođake, koja nije bila baš oduševljena što boravimo u njenoj minijaturnoj gostinjskoj sobi, preselile u Veliku Britaniju. Uh, mrzim selidbe. Žao mi je što napuštam moj objektivno-sranje-ali-voljeni stan u Betesdi. „U svakom slučaju, *Hari Poter* je zauvek ukaljan i neću nabaviti mačku.”

„Zašto?”

„Zato što će za trinaest do sedamnaest godina uginuti, sudeći po novim statističkim podacima, i razbiti moje srce na trinaest do sedamnaest delova.”

„Oh, zaboga.”

„Zadovoljiću se time da volim mačke drugih ljudi i da nikada ne saznam kada uginu.”

Čujem tup udarac, verovatno se Reike baca nazad na krevet.

„Znaš koje je tvoje stanje? Zove se...”

„Nije stanje, već smo prošle kroz ovo...”

„... izbegavanje vezivanja. Patološki si nezavisna i ne dozvoljavaš drugima da ti priđu zbog straha da će te na kraju ostaviti. Podigla si ogradu oko sebe – Bi-ogradu – i plašiš se svega što podseća na emocije...” Reikin glas prelazi u ogromno zevanje i osećam nalet emocija prema njoj. Iako je njena najdraža razonoda unošenje mojih karakteristika u aplikaciju Onlajn lekar i davanje dijagnoza izmišljenih poremećaja.

„Idi na spavanje, Reike. Zvaću te uskoro.”

„Da, okej.” Još jedno malo zevanje. „Ali u pravu sam, Bi. A ti grešiš.”

„Naravno. Laku noć, bebo.”

Prekidam vezu i provodim još nekoliko minuta mazeći Finijasa. Počinjem da se pakujem kada se on iskrađe na svež povetarac ranoprolećne noći. Dok slažem moje uske farmerke i šarene topove, nailazim na nešto što već dugo nisam videla: plava pamučna haljina sa žutim tufnama – ista nijansa plave kao venčаница dr Kiri. *Target*, prolećna kolekcija od pre otprilike pet miliona godina. Dvanaest dolara, manje-više. Ona koju sam nosila kada je Levi odlučio da sam samo osetljivi čukalj i najodvratnije stvorenje prirode.

Sležem ramenima i trpam je u kofer.